

عنوان مقاله:

نقش مدیریت فضای عمومی در دستیابی به مکان پایدار نمونه موردی - پیاده راه صف باغ سپهسالار سابق

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی افق های جدید در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محمدسعید ایزدی - دکتری معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

نگین صمدی کافی - کارشناسی ارشد طراحی شهری استادمعدو دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

خلاصه مقاله:

مدیریت به عنوان یکی از ابعاد کیفیت فضای عمومی، نقش مهمی در ارتقاء کیفیت مکان دارد. مدیریت فضاهای عمومی در ایران در بهترین حالت توسط نهادهای بیرونی اعمال می شود و شهروندان نقش بسیار کمی در آن دارند. این درحالی است که مدیریت خودانگیخته متکی بر فعال شدن گروه های مصرف کننده فضای عمومی است و نوعی مشارکت آگاهانه و فعال را در نگهداری و کنترل فضای عمومی نشان می دهد. وجود شکافی مابین وضعیت موجود و وضعیت آرمانی فضاهای عمومی است که اتخاذ تمهیداتی به منظور مدیریت فضا و ثبات شاخصهای عملکردی آن را به امری ضروری بدل می سازد. کیفیت فضاهای شهری نه تنها متکی بر برنامه ریزی اولیه آنها است، بلکه به این بستگی دارد که چگونه در طول زمان مدیریت و نگهداری می شود. بدون مدیریت، فضاهای عمومی در یک مارپیچ رو به پایین به سمت آسیب، خرابی قرار می گیرند. هدف از پژوهش حاضر، جستجوی روابط منطقی میان شاخص های «مدیریت فضای عمومی» و «مکان پایدار» و بیان این اصل که با مدیریت مطلوب می توان به مکان پایدار دست یافت؛ می باشد. تحقیق حاضر از نوع کیفی بوده و به روش تحلیلی - تفسیری به بررسی رابطه میان دو شاخص اصلی پرداخته میشود. نمونه مطالعاتی، پیاده راه صف واقع در منطقه 12 می باشد، چرا که پتانسیل تبدیل به مکان پایدار را دارد. سوال تحقیق این است که توسط چه معیارهایی در مقوله مدیریت، می توان حس مکان و هویت مکانی را ارتقاء داد که منجر به ایجاد انگیزه مشارکتهای خود انگیخته شود. نتیجه تحقیق نشان می دهد که با کمک تسهیلات دولتی و ایجاد اعتماد مردمی در فرایند طراحی با مردم میتوان زمینه دستیابی به مکان پایدار را فراهم نمود

کلمات کلیدی:

مدیریت، مکانداری، فضای عمومی، مشارکت مردمی، پیاده راه صف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/380546>

